

عنوان مقاله:

بازتاب «منطق الطیر» عطار در قصیده «یادداشت های بشر حافی صوفی» صلاح عبدالصبور

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 2، شماره 2 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

فرامرز میرزایی - استاد گروه زبان و ادبیات عربی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه بوعلی سینا، همدان، ایران

مهدی شریفیان - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه بوعلی سینا همدان، ایران

علی پروانه - کارشناس ارشد گروه زبان و ادبیات عربی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه بوعلی سینا همدان، ایران

خلاصه مقاله:

زبان صوفیانه یکی از مهمترین ابزارهای پرداختن به معانی سیر و سلوک و مدارج عرفانی به شماربه خو ے، اند. عبدا شاعر اذ میروء؛ زبانی که شاعران معاصر عرب از آن به خوبی بهره بردهاند. عبدالصبور از جمله شاعرانی است که با میراث عظیم تصوف ایرانی آشنا بوده و به گفته خودش، آثار عطار و مولانا جزئی از شعرش به شمار می روند. وی در قصیده «یاداشتهای بشر حافی صوفی (مذکرات الصوفی بشر | t : الحافی)» که در آن از قناع (صورتک) استفاده می کند، تحت تأثیر منطقالطیر عطار قرار گرفته است که داستانی تمثیلی و نمادین از حرکت نفس به سوی کمال میباشد؛ به طوری که قحسیده در یک فضای اگزستانسیالیستی به سوی «وحدت وجود» و «انسان کامل» در حرکت است و درنهایت بیآنکه بیه پایان برسد، به شکل مفتوح همچنان میماند. در این پژوهش که به روش ادبیات تطبیقی انجام می گیرد با بررسی مشابهاًت دو اثر یاد شده، تأثیرپذیری قصیده «یاداشتهای صوفی بشر حافی» از درونمایه سفر کشف حقیقت داستان مرغان منطقالطیر نشان داده شده است.

کلمات کلیدی:

عبدالصبور، عطار، منطقالطیر، انسان کامل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/489592>

